

„Vse zaman,“ je rekla ona, „tudi brez tebe dospem v Damask. Sicer pa nimam nikakega slabega namena s teboj, celo pripravljena sem poplačati tvoje usmiljeno srce; povej mi, česa si želiš?“

„Dobro,“ je ta odgovoril; „povedem te v mesto, toda ti ne smeš tam umoriti nikogar!“

„To ni mogoče; toda reci mi, koliko oseb smem umoriti?“

„Nič več nego šestdeset.“

„Šestdeset? Bodi!“

„Toda,“ je dodal jezdec, „kako te naj kaznujem, če se ne boš držala dogovora?“

„Dobiš me zvečer za veliko cerkvijo; pridi in me umori!“

Naslednjega dne je umrlo v Damasku petnajst, drugega trideset in tretjega dne šestdeset oseb. Razsrjen je tekel mladenič za cerkev in dobil tamkaj starko. „Ali tako izpolnuješ svojo obljubo?“

„Nimaš mi ničesar predbacivati,“ odvrne ona z mirnim glasom. „Storila sem, kakor sva se dogovorila. Prvega dne sem umorila petnajst, drugega dvajset, tretjega pa petindvajset oseb.“

„Kaj pa druge osebe, ti lažnivka?“

„Druge? Druge so umrle samo iz strahu.“

Pesem o pipčku.

*V dar iz semnja pipček
je prinesla nama
s sestro malo Stanko
dobra naša mama.*

*In potem? No, potlej
tja sva šla do hribčka,
pa s seboj sva vzela
svoja rdeča pipčka.*

*Jaz sem bil zidar,
pa sem zidal hiško,
lepo, belo, majhno
kot za kako miško.*

*In potem tesar:
tesal sem oboj,
hišici hodnik,
da je tekel znoj.*

*Pipček bil je žaga,
pipček bil sekira,
cele božje dneve
nič imel ni mira.*

*In da videli bi
delo moje Stančke,
ko je pridno kuhala,
za tesarja žgančke...*

*In zato, ti drobni,
moj rdeči pipček,
me še zdaj spominjaš
na mnog srečen hipček!*

Cvetko Gorjančev.

